

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

Aquesta transcripció està pendent de verificació i correcció. Pot contenir, doncs, errades de fidelitat i incorreccions lingüístiques i no es pot considerar com una publicació oficial

Fitxer 10CSG1

XV legislatura · cinquè període · sèrie C · número 515

Comissió del Síndic de Greuges

Sessió 10, dilluns 30 de març de 2026

Presidència de la I. Sra. Najat Driouech Ben Moussa

Sessió 10 de la CSG

La sessió de la Comissió del Síndic de Greuges (CSG) s'obre a ****. Presideix Najat Driouech Ben Moussa, acompanyada de la vicepresidenta, Eva Candela López, i de la secretària, Anna Feliu i Moragues. Assisteix la Mesa el lletrat Jan Sarsanedas Coll.

Hi són presents [Francesc Jesús Becerra Ramírez](#), [David González Chanca](#), [Conchi Jiménez Cruz](#) i [Andrea Zapata Alfonso](#), pel G. P. Socialistes i Units per Avançar; [Jordi Fàbrega i Sabaté](#), [Irene Negre i Estorach](#) i [Ignasi Prat i Sarri](#), pel G. P. de Junts; [Irene Aragonès Gràcia](#) i [Carles Campuzano i Canadés](#), pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya; [Cristian Escribano Ramírez](#) i [Eva García Rodríguez](#), pel G. P. del Partit Popular de Catalunya; [Rafael Villafranca Mercé](#), pel G. P. de VOX en Cataluña; [Andrés Garcia Berrio](#), pel G. P. Comuns; [Maria Pilar Castillejo Medina](#), pel G. P. de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, i [Sílvia Orriols Serra](#), pel G. Mixt[membres comissió].

Assisteix a aquesta sessió [assistents].

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Punt únic: Informe del Síndic de Greuges sobre transparència, accés a la informació pública i bon govern corresponent al 2024 (tram. 360-00011/15). Institució del Síndic de Greuges Presentació de l'informe. (Informe: BOPC 397, 53).

La presidenta

Bona tarda a tots i totes. No sé si algun grup parlamentari té alguna substitució.

#

Sí, moltes gràcies, presidenta. Bona tarda. El diputat De Dalmases substituirà el diputat Fàbrega.

Gràcies.

La presidenta

Diputada García.

Eva García Rodríguez

Sí, excusar el diputat Cristian Escribano.

La presidenta

Perfecte. Alguna altra...? Diputada Lozano?

Núria Lozano Montoya

Sí, gràcies, presidenta. Bona tarda. Jo mateixa en substitució del diputat Andrés Garcia Berrio.

La presidenta

Perfecte. Entenc que la resta, no.

Donaríem la benvinguda a la síndica de greuges i també al seu adjunt, i a tot l'equip que l'acompanya en aquesta comissió.

Informe del Síndic de Greuges sobre transparència, accés a la informació pública i bon govern corresponent al 2024

360-00011/15

Avui tenim un únic punt de l'ordre del dia, que és la presentació de l'Informe de la Síndica de Greuges sobre transparència, accés a la informació pública i bon govern corresponent del 2024, pel qual la síndica té un temps màxim de mitja hora per fer la seva explicació.

Així que, síndica, quan vulgui.

La síndica de greuges (Esther Giménez-Salinas i Colomer)

Moltes gràcies, presidenta. Molt bona tarda. En primer lloc, un agraïment de poder fer aquesta reunió. Sé que és dilluns de Setmana Santa, que és complicat per a tothom, però quan ho vam plantejar, com que portem un cert retard, teníem molt d'interès que les coses arribessin. Així que els agraeixo moltíssim que puguin estar avui aquí.

La segona, presidenta, és una petició. Fa una setmana o una cosa així vam presentar al president l'informe anual. Va tenir un gran ressò mediàtic –la veritat és que té quatre-centes pàgines, no és que sigui molt senzill– i li vam demanar la possibilitat de presentar-ho al maig, al juny màxim, donat que, si ens allarguem, com l'any passat, que al final es presenta al final d'any, doncs, perd una mica d'actualitat. A nosaltres ens agradaria poder-ho presentar aquí abans, com s'ha fet altres anys. Vostès són els experts en aquest tema. Perdonin, perquè quasi sembla una lloança personal, però val la pena, perquè posa moltes coses. Hi ha tots els apartats que segueixen any rere any, i jo crec que seria interessant poder-ho discutir en comissió. No és la mateixa comissió que el ple, el ple té la seva funció, però a mi m'agraden molt les seves preguntes, la veritat. Són experts en el tema i, per tant, arribem a determinats punts que moltes vegades en el ple això és impossible.

Per tant, la possibilitat de fer-ho a l'abril, potser, en el proper, doncs, precisament perquè no s'allargui. Tenim present també tot el que ha sortit a la premsa i segurament és més fàcil la discussió, no?

I, finalment, un agraïment a l'equip que ens acompanya avui. Segons els informes, l'equip no és sempre el mateix, però aquest informe és un informe treballat a fons, amb la participació de molta gent i, per tant, l'agraïment a les persones que ho han fet.

I només m'he menjat un minut, presidenta.

Comencem. La primera..., ho passes tu, Jordi? *(L'exposició va acompanyada d'una presentació de xarts, que es pot consultar a l'Arxiu del Parlament.)*

Nosaltres tenim l'obligació de fer o d'informar el Parlament sobre el compliment de la llei del 2014, una llei que va ser molt nova, novedosa –han passat ja més de deu anys, per tant ja no es pot parlar de novedosa–, però sí que és veritat que tot el tema de transparència i bon govern és un tema que dintre dels temes clàssics no s'havien treballat tant.

Nosaltres diem que és hora de fer balanç després d'aquests deu anys. Just ara, doncs, l'informe, si la llei és del 14 és 24 i, per tant, són deu anys, tant pel que fa als objectes afectats i als elements de la norma, sobre –i em sentiran dir-ho diverses vegades–, sobre els models d'avaluació.

Això, l'avaluació, i trasllado també al Parlament, lleis, l'avaluació de les lleis. Això els que fem més investigació universitària sabem que qualsevol projecte, qualsevol llei, qualsevol estudi que no tingui una avaluació no té sentit. A vegades la millor llei a la pràctica no és la millor i a l'inrevés, lleis que pensaves que podien ser a la millor no tan importants, després, de la manera com s'apliquen, acaben sent unes lleis importants.

Per tant, ja em coneixen, i quan una cosa vull insistir... és la primera vegada de tres que insistiré sobre la necessitat de l'avaluació. No és un espòiler, sinó que es pot anar comptant, però és veritat que avaluar és molt important.

És impossible..., qualsevol, eh? Analitzaríem ara algunes de les lleis més importants que després, posades a la pràctica, ens manquen moltíssimes dades.

Per tant, això és una de les coses que –insisteixo– això es diu a llarg de l'informe. I nosaltres, seguint una mica la dinàmica del número deu, després de deu anys d'aprovació de la llei, al final farem deu recomanacions de modificació de normativa.

S'ha parlat bastant de la transparència. No hi ha ningú en aquests moments que no sàpiga què és la transparència o la importància, però a vegades el risc és que es limita un abocament de continguts i no es treballa posteriorment moltes de les coses que surten.

La transparència, per ella sola, no és prou important; el que és important de la transparència és l'aplicació que es pugui fer posteriorment.

En aquest sentit, per nosaltres, la transparència està molt lligada al dret a la bona administració i fer un important canvi de paradigma, en aquest cas, per transformar realment les administracions públiques. No ens cansarem de dir-ho, no per dir-ho moltes vegades tenim la plena convicció que això arribi a bon port, però sí que creiem que és molt important.

Bon govern, transparència, és de tots, no és només d'uns quants. L'administració està compromesa, però això afecta a tots els agents econòmics i socials. Per tant, afecta el sector públic, però també afecta el sector privat, afecta els dirigents, però també afecta la població.

I en aquest sentit nosaltres parlem sovint d'equitat horitzontal, d'equitat vertical, doncs, hi ha determinades coses que són semblants i es poden aplicar a tothom igual, i n'hi ha d'altres que no es poden aplicar.

Una cosa que al llarg de l'informe també s'insisteix és que ha d'estar adaptat a les estructures de Catalunya. Tenim –i després en parlarem una mica–, és veritat que ara hi ha una nova llei d'ajuntaments rurals, etcètera, però no només el tema de la ubicació, sinó que depèn de grans, petits, mitjans, tipus de població o tipus de conflictes, cada lloc és una mica diferent.

Per tant, si mantenim un model, doncs, què detectem? Què argumentem? Què recomanem? I també una de les coses que es va fer des d'un bon principi és un reconeixement de bones pràctiques. I això, després, els propis ajuntaments, quan d'alguna manera han rebut una qualificació o veuen el seu resultat, doncs, creiem que precisament perquè són diferents ajuda una mica a aquesta transparència.

Ja ho he dit abans, doncs, incorporem el tipus de municipi i posem en marxa una nova web.

I canviant una mica la dinàmica, a mi m'agrada avançar primer en bon govern, després ja parlarem de transparència. Quan parlem de bon govern, sembla que només pensis en principis ètics i alts càrrecs i, de fet, el bon govern afecta a tothom, a les administracions i a molts dels responsables. Per tant, no només és un tema dels alts càrrecs, sinó que els principis ètics o d'integritat afectaria a la totalitat.

Si ja comencem a fer una mica d'anàlisi de quina és la situació, doncs, veiem un cert estancament del nombre d'administracions que tenen aprovat el codi de conducta. De fet, és només un quaranta-quatre per cent. Això és el que dic jo, que quan fas avaluació comencen a sortir xifres i et veus i et situes. Quaranta-quatre per cent, la meitat; després els deixo les seves preguntes. És bo d'on venim? Ja sé que el perfecte és arribar al cent per cent, però amb un quaranta-quatre per cent, doncs, el que veiem és un creixement i després un estancament. En la majoria de casos no es publica el seguiment o l'avaluació.

Sí que augmenta el nombre d'administracions que incorporen els principis ètics, però no sempre informen de les mesures o de l'avaluació. Vull dir, una cosa és un tipus de treball i l'altra és que això es traslladi o s'informi.

El cinquanta per cent, en aquest cas meitat i meitat, disposen d'un sistema intern d'informació, i ara jo els deixo la pregunta d'una de les coses que es diu. El setanta per cent de les denúncies són admeses a tràmit, però només, finalment, prosperen un cinc per cent; és a dir, el noranta-cinc acaben arxivades. Això és bo? Això és dolent? S'hauria de limitar l'accés? No s'hauria de limitar? Què pensem o què pensen vostès respecte el resultat final? El resultat no és dolent, perquè que el noranta-cinc per cent sigui arxivat és un bon aspecte. La pregunta és si s'hauria de posar un altre filtre o no en l'admissió a tràmit, perquè les denúncies també a vegades tenen un efecte negatiu.

Diríem que el concepte d'integritat s'ha d'integrar, malgrat la redundància de les dues paraules, «integrar la integritat». Per fer bé totes aquestes coses no cal que insistim sempre que necessitem promoure la formació. Jo sóc una convençuda, m'han sentit moltes vegades. Per tant, moltes vegades només quan es coneixen i quan li veus la utilitat tens aquesta capacitat de fer-ho.

Un dels problemes, ara no ho dic aquí només, de la implementació de noves funcions, de noves pràctiques, és que molt sovint la gent et respon i diu: «No estem preparats per a això». Per tant, si no tenim aquesta preparació, a vegades amb dificultat ho podem fer. Per tant, promoure tothom a la formació creiem que és un dels temes importants, igual que impulsar campanyes de difusió.

I continuar millorant i desenvolupant la regulació del sistema d'alertes. I encara que avui no ens donarà temps, però la protecció de les persones alertadores jo crec que és una assignatura que encara tenim pendent. Hem vist algunes dificultats amb les persones alertadores i, per tant, si volem realment que la transparència sigui viable i possible, la protecció de les persones alertadores hauria de ser un dels principis importants.

Les cartes de servei tenen tres dimensions. Una, la informativa; l'avaluadora, segona vegada, compromís de la institució d'avaluar com està la situació, i finalment la relació amb les persones, satisfacció, queixes, veure de quina manera allò es pot millorar.

Quan parlem de bona administració, doncs, jo crec que aquesta és la tercera –i aquí finalitza–, la gran assignatura pendent és l'avaluació. Hem estat capaços de fer molta normativa, hem estat capaços d'impulsar moltes iniciatives, però encara ens queda molt per saber en quin punt estem, si podem millorar-ho, com estem, quines coses són. Per tant, ja ho he dit al principi, però ho repeteixo.

En termes de xifres, només el tretze per cent de les administracions disposen de cartes de servei.

Normalment, què diuen les administracions? Doncs: «Ens manquen recursos», «ens manca coneixement», «ens manca formació». Tot i així, doncs, ha augmentat una mica el nombre de cartes de servei, i sobretot el tema que és molt important tot allò que afecta a la proximitat de les persones i aquesta empatia, que no sé si al final de tant fer servir la paraula li acabarem agafant mania, perquè ara quan algunes paraules es posen de moda ara cada frase comporta «empatia». Això no és empatia, no?, però sí que és veritat que quan parlem de bon govern o d'administració l'empatia resulta imprescindible.

I finalment també el dret a rebre una disculpa està incorporat en la majoria de cartes de serveis de Catalunya. Jo els hi explico sempre que nosaltres que hem incorporat el tema restauratiu molt sovint a l'administració el que més li costa és demanar disculpes, estar disposada a reparar si alguna cosa és incorrecta. Econòmicament trobem una solució. Allò de demanar disculpes de veritat, disculpa s'equipara quasi com un reconeixement de culpa, entre cometes, no? Una cosa és que una cosa no

estigui bé i l'altra és el reconeixement, i ens costa molt quan demanem que es demani disculpes a la ciutadania que es facin. Ja els ho he dit alguna vegada, però com que ho continuem constatant, això és com periòdica pura, que ho hem d'anar dient perquè és una realitat.

Jo ja arribo quasi al final. Estic amb... (*Veus de fons.*) Sí? Són setze? Perfecte. Sí, ja finalitzo i tens tu la paraula, Jordi.

Què és el que recomanem? Doncs, promoure una cultura organitzativa, sobretot orientada a l'avaluació i rendiment de comptes. Un sistema d'indicadors comuns. Incorporar mecanismes, com he dit abans, de reparació i correcció, i que això estigui compatibilitzat amb el dret d'error, que s'ha incorporat a la possibilitat de l'administració en les darreres modificacions.

Si ja entrem, diguem-ne, en el que s'elabora des del punt de vista del pla normatiu, ja baixem una mica encara les xifres, només el 12,1 per cent. Malgrat que no es disposa del pla normatiu, hi ha normes aprovades per les administracions que s'han incrementat un dinou per cent. Sembla una contradicció, però no ho és. Una cosa és el pla, l'altra són les normes aïllades.

L'avaluació normativa continua sent bastant l'assignatura pendent i no està incorporada. I la participació de la ciutadania –i és una de les coses que després es parlarà i es tractarà més a fons– està molt poc present en tot el que significa l'elaboració de les normes.

I com acabem aquesta primera part? Prioritzant la millora de la qualitat normativa, garantint el suport supramunicipal, sobretot amb els municipis que tenen menys recursos.

Un tema que també ho diem sempre, però no ho complim, que és el llenguatge planer i comprensible. Jo abans deia algunes frases que ara no es poden repetir, però hauríem de parlar perquè tothom ens entengui i no ho fem. I ho continuem no fent i escrivim perquè ens entengui un petit sector de la població. I això que queda preciós de dir-ho, llenguatge planer i comprensible, doncs jo mateixa em pregunto sempre que em preparo si ho podia fer millor, no amb vostès, que ja entenc que m'entenen bé, però quan fem, quan resollem les queixes, un ho mira i diu: «La persona que ha presentat això serà capaç d'entendre el que posa?» Doncs,

probablement després d'un curs de dret administratiu ho podrà entendre, però amb el nostre llenguatge segurament no ho serà.

I jo finalitzo ja aquesta primera part. L'adjunt els farà la segona part i després les deu recomanacions que deia jo al principi paral·leles als deu anys de tramitació de la llei, doncs, les recordarem.

L'adjunt al síndic (Jordi Palou Loverdos)

Bona tarda, gràcies síndica. Enllaço amb el que ha comentat i ha explicat amb detall la síndica.

Ha desenvolupat la part de la llei concentrada en el bon govern i ara continuem amb els aspectes que tenen a veure amb la transparència, que, com saben, ocupa una part molt important de la llei, però no s'esgota amb això.

Bàsicament, aquest nivell de transparència té aquestes dues dimensions, la publicitat activa i el dret d'accés.

Seguint el mateix esquema que reproduïa la síndica, primer ens centrem en què detectem. Detectem, en aquest cas, positivament un elevat compliment en matèria de publicitat activa per part de les administracions, diguem-ho així, centrals, però en canvi es redueixen els ens dependents d'aquestes administracions.

Per tant, les matrius, efectivament, han desenvolupat en moltes dimensions aquest compliment en relació a la publicitat activa i donar a conèixer a la ciutadania els aspectes que es contemplen, com saben, a l'article 8 de la llei.

Però quines mancances trobem a faltar? I ho poden veure a l'informe amb totes les dades que posem de manifest. Bàsicament, tot el que té a veure amb facilitar aquesta informació de forma detallada, que sigui de qualitat.

I aquí, enllaçant amb el que deia la síndica, hi ha elements no només de comprensió del que es comunica, de fer-ho visible i fàcil i gràfic, sobretot que estigui aquesta informació actualitzada, perquè moltes vegades, efectivament, està publicada, però no està actualitzada.

L'aspecte que reiterarem en alguns moments de reutilització, la necessitat de reutilització d'aquesta informació que es publica i que en molts casos és una informació fixa o, com dèiem, també la vigència.

Sí que destaquem, com posem de manifest aquí, que les mancomunitats i els consorcis, és a dir els ens de cooperació, presenten greus mancances en aquesta matèria de publicitat activa, perquè hem detectat que fins i tot en alguns casos no disposen ni tan sols de web on informar sobre la matèria de publicitat activa.

En canvi, les universitats manifesten un alt grau de compliment amb l'única mancança que ja posàvem de manifest sobre la reutilització de la informació.

I, per la part que fa referència a partits polítics i organitzacions sindicals i empresarials, detectem, sobretot, mancances en tot el que té a veure amb la informació econòmica i, molt específicament, amb la contractació.

Què recomanem? Doncs, bàsicament, que es millorin i es potenciïn els mecanismes de cooperació interadministrativa. N'hi ha i n'hi ha que funcionen molt bé. Doncs, aprofundir-los i desenvolupar-los.

Generar un sol i únic registre que permeti identificar de forma clara tota la informació de publicitat activa que fa referència a les persones que ocupen càrrec electe. Per tant, d'alguna forma, que es faciliti d'aquesta forma la informació a la ciutadania.

També reforçar la qualitat de la informació en els aspectes que ja he posat de manifest, de les mancances que posàvem de manifest, i l'ús de les eines que ajudin a sistematitzar aquesta informació de publicitat activa, introduint la intel·ligència artificial allà on sigui possible.

I ja posàvem de manifest en relació a les mancances, però ara ho traslladem a la recomanació a tot l'increment del nombre d'ens de cooperació i l'ús del portal del consorci AOC, que és molt útil i molt valorat.

Cap on ens orientem o què ens proposem? En aquest cas, vam tenir l'ocasió de fer-ho amb el president del Parlament i amb la Mesa del Parlament, i ho expliquem aquí de forma detallada avui en aquesta Comissió del Síndic.

No és menor el repte que ens proposem per aquest any 2026, la realització d'informes individuals per al conjunt d'administracions. Estem parlant de tota

l'administració de la Generalitat de Catalunya, tota l'administració local, les universitats i els organismes de control i supervisió.

Fins ara, perquè es facin una idea, fèiem, realitzàvem aquests informes individualitzats respecte de cent noranta-dues d'aquestes administracions i aquest any passarem i ens proposem, i ja estem treballant sobre això, a passar a mil set administracions. I de cara a l'any 2027, aquest augment, projectem fer-lo sobre 1.650 administracions, incorporant els partits polítics, les fundacions vinculades als partits polítics i les organitzacions empresarials i sindicals de Catalunya, una mostra de les entitats privades que reben subvencions públiques superiors a cent mil euros i una mostra dels ens dependents de l'administració autonòmica i local.

Per tant, ens proposem l'any 2027, apropant-nos al fi del mandat de la síndica, a disposar de la informació el més completa possible de tots els nivells de l'administració –ho torno a dir–, incorporant partits polítics, fundacions privades, organitzacions empresarials i sindicals i entitats privades que reben aquests fons.

Passem a la segona dimensió de la bona administració, el que seria el dret d'accés per part dels ciutadans, ja no només la publicitat activa que realitzen les administracions, sinó el dret d'accés.

En aquest cas, sí que cal destacar, i de forma molt notòria, l'augment de fins al vint-i-vuit per cent de sol·licituds per part de la ciutadania, que vol dir que la ciutadania ha respost i respon de forma creixent a aquesta necessitat de transparència a tots nivells i que, segurament, això també es deu a que és correlatiu a la publicitat activa, és a dir que tots aquests ciutadans no troben a la publicitat activa aquella informació que necessiten i exerceixen el seu dret d'accés.

Volem posar de manifest molt especialment l'esforç que realitza el Consorci AOC i la Generalitat de Catalunya per tot el que té a veure amb els formularis de sol·licitud d'accés i per incorporar en aquest cas, i de fet constatem que ha estat així, i això ha representat una millora, els suggeriments realitzats per la institució de Síndic de Greuges en anteriors exercicis.

I sí que destaquem, i aquesta és una mancança que creiem que és molt important, a incorporar tot el que té a veure amb la informació sobre les garanties i vies de recurs. És a dir, que els ciutadans no troben la informació adequada quan no se'ls

respon a la seva sol·licitud d'accés què han de fer per respondre, per recórrer, etcètera.

Què recomanem? Doncs, estar relacionat amb tot el que acabo de dir: un registre únic de totes les sol·licituds d'accés a la informació; utilitzar els mecanismes que hi ha en la pròpia llei d'estatut de municipis rurals, en aquest cas al que feia referència la síndica quant a l'equitat vertical i horitzontal per donar suport a aquests municipis; el suport a la tramitació digital; la informació important que dèiem en relació a les vies de recurs; incorporar també les enquestes de satisfacció, perquè això ens permet, permetrà a les administracions i en el seu conjunt saber com s'interactua en la matèria de dret d'accés i, per últim, garantir que la GAIP, que saben que és l'organisme que en aquest cas és depenent de la Generalitat de Catalunya, tingui plena independència en la seva organització amb un pressupost propi.

Què ens proposem? En aquest cas, si fem referència a les dues dimensions de la transparència, a la publicitat activa i dret d'accés, en l'àmbit del dret d'accés que existeixin i l'elaboració d'aquests informes individuals del dret d'accés. Això ens permetria tenir un índex, elaborar aquest índex d'avaluació del dret d'accés a la informació. Per tant, tot el que té a veure amb el dret d'accés.

També disposaríem d'aquest índex, que li hem dit índex de desenvolupament de publicitat activa de Catalunya, l'altra dimensió. I englobats, que això seria segmentat, englobat a aquest índex de transparència català que ens permetria donar coneixement de tota aquesta dimensió.

I ja vaig més lleuger i vaig acabant. En relació a govern obert, les administracions segueixen creant aquests canals d'escolta activa. Això és un aspecte destacat positiu.

Fixin-se que s'han rebut -i això està en les dades de l'informe- més del vint-i-quatre per cent de noves propostes, suggeriments i opinions de la ciutadania. Això té a veure amb aquest índex de participació de la ciutadania, però alhora això ha d'anar acompanyat de millores en la canalització d'aquesta participació en tots els nivells i, per tant, tot el que té a veure amb incorporar tots aquests suggeriments i no només escoltar, sinó que els ciutadans tinguin la sensació certa que s'incorporen alguns dels seus suggeriments.

I també volem posar de manifest que el dotze per cent de les administracions han utilitzat la plataforma Decidim. És una plataforma molt potent. Si no la coneixen, els convidem a entrar a la seva pàgina web com a instrument potent de participació i de sinergia entre l'administració i la ciutadania.

Per tant, què recomanem? Doncs, tot això que estem posant de manifest: diversificar aquests mecanismes d'escolta activa; realitzar aquesta resposta motivada a les propostes, no només rebre-les, sinó donar-hi resposta, donar-hi curs, que sigui una autèntica interacció, i poder fer servir de forma més clara la plataforma Decidim.

Quant al registre de grups d'interès, segurament és l'aspecte amb més mancances, i aquí també els voldríem traslladar una reflexió conjunta, perquè això prové molt del sistema anglosaxó, i aquí tenim una altra cultura, una altra manera d'entendre les relacions entre la ciutadania, els grups d'interès i l'administració. Què constatem? Que és el sistema que menys s'ha implementat, el registre de grups d'interès. Hi ha un retrocés molt significatiu de les reunions que han quedat enregistrades sobre aquests grups d'interès. S'han reduït també les administracions que publiquen aquestes reunions i hi ha resultats molt baixos sobre els contractes i les reunions mantingudes i també sobre la incidència que tenen aquests grups d'interès en l'elaboració normativa.

Què recomanem? Modificar la regulació dels grups d'interès perquè sigui realment efectiva, perquè serveixi per les finalitats que el Parlament de Catalunya ha pensat i perquè sigui el màxim pràctica possible i, a més a més, la formació sobre els grups d'interès.

I acabo, abans de les últimes recomanacions que farà la síndica, amb una referència molt ràpida sobre el sistema de garanties i el règim sancionador, en el sentit que caldria revisar el sistema del règim sancionador, tenint en compte totes aquestes dimensions que convindria delimitar millor les responsabilitats individuals, i també tota la introducció que té a veure amb l'aplicació de la justícia restaurativa, i això enllaça amb la regulació que han fet del dret a l'error recentment. I, per tant, a totes aquelles persones que reconeixin l'incompliment i/o reparin el dany, poder fer una aplicació més integral de la justícia restaurativa, així com introduir possibles millores en la mediació administrativa o conciliació administrativa.

I amb això acabo, i culmina la síndica amb el decàleg de les mesures principals.

La síndica de greuges (Esther Giménez-Salinas i Colomer)

Aniré molt ràpida, presidenta, perquè, de fet, és un resum del que hem arribat..., a més a més ho poden llegir.

Per tant, en un minut, desplegar el bon govern i la bona administració; preveure la possibilitat d'implantar sistemes integrals de gestió, això ho hem dit no sé quantes vegades; ponderar i equilibrar les exigències normatives amb la realitat territorial, d'acord amb la nova llei de l'estatut de municipis rurals; desplegar la llei de participació ciutadana; preveure l'establiment de registres interadministratius comuns -això també ho hem dit moltes vegades-, per poder procedir a automatitzacions i funcionalitats de la intel·ligència artificial; crear sistemes de detecció d'informació pública d'interès general, publicitat de la qual haurà de ser obligatòria per tots els objectes afectats, més enllà de les obligacions establertes normativament; regular l'activitat d'influència, amb l'objectiu de garantir la igualtat d'accés a les administracions i assegurar la transparència de la publicitat efectiva de les actuacions que poden influir en les decisions públiques i en l'elaboració de normes, com acabem de dir; modificar el sistema sancionador, incorporar justícia restaurativa; dotar de recursos i garantir de plena independència funcional i econòmica a tots els mecanismes de control establerts per la normativa, i, finalment, incorporar una memòria econòmica que adequi les exigències normatives a les necessitats i els recursos de les administracions.

Són els deus resums, el decàleg. Ho tenen, els hi deixem també i, per tant, està també a la memòria.

La presidenta

Gràcies, síndica, i també gràcies al síndic adjunt. I ara li donaríem la paraula als grups i tindria, en primer lloc, la paraula el diputat Ignasi Prats Sarri, en representació de Junts per Catalunya, per un temps màxim de set minuts.

Ignasi Prat i Sarri

Moltes gràcies, presidenta; membres de la Mesa, diputats i diputades. Senyora síndica, en primer lloc agrair-li l'informe que ens ha traslladat sobre la transparència,

perquè la transparència de l'administració pública no és una qüestió merament tècnica, és un pilar de la confiança democràtica, de l'eficiència i de la responsabilitat del servei públic.

L'informe de transparència del 2024 no és una simple compilació de dades, és una fotografia rigorosa del funcionament real de l'accés a la informació, de les pràctiques administratives i del mecanisme de control ciutadà.

Aquest informe ens permet veure allò que funciona i sobretot allò que no funciona quan augmenten reclamacions i denúncies, quan persisteixen cites prèvies considerades indegudes, quan algunes administracions no respecten terminis o quan el règim sancionador no acaba de ser efectiu. Aquestes no són xifres aïllades, són símptomes de barreres reals que condicionen l'exercici de drets bàsics de la ciutadania.

Per això avui és fonamental no només comentar l'informe, sinó dibuixar un full de ruta de millora, perquè la transparència sigui verdadera, accessible i efectiva, i no un valor retòric sense conseqüències. Sense això qualsevol projecte de modernització democràtica queda coix.

I, en primer lloc, l'informe afirma millors increments d'ús del sistema, però les sèries mostren un creixement molt notable de reclamacions de la GAIP i denúncies de l'OAC amb màxims de 2024. Si el sistema millora tant, per què creixen tant les reclamacions? I com interpreta la síndica que el 2024 hi hagi màxims de reclamacions de la GAIP i denúncies de l'OAC?

També l'informe diu que la GAIP té plena independència orgànica i funcional, però tot seguit reconeix que el seu disseny institucional condiona el creixement i la percepció d'independència. Aquí hi ha una contradicció comunicativa clara. Plena independència, però dependència estructural? Si l'informe reconeix dependència pressupostària i d'adscripció, potser s'hauria de defensar -com ja ens ha traslladat ara en aquests moments- que la GAIP tingui personalitat jurídica pròpia i autonomia real de recursos. I si afegim l'augment de reclamacions, potser s'hauria de reforçar la plantilla i el pressupost de la GAIP.

També ens trasllada que l'informe constata que la cita prèvia obligatòria per tramitar presencialment una sol·licitud d'accés és en un 6,7 per cent d'administracions

avaluades, i recorda el mandat normatiu que no pot ser obligatòria. Hi ha incompliment persistent en un dret bàsic d'accés? I quines són les administracions concretes que mantenen cita prèvia obligatòria a aquest 6,7 per cent? I si han plantejat un calendari per corregir-ho? Si s'han pres mesures per a la supervisió? S'han activat sancions quan s'han detectat aquests incompliments per dret d'accés presencial?

També l'informe diu que, per primer cop, totes les administracions permeten presentar sol·licituds electròniques i presencials, però alhora reconeix que el test del sol·licitant ocult només s'aplica a municipis de més de cinc-cents habitants.

La conclusió d'universalitat pot estar esbiaixada, perquè el món rural petit queda fora d'una part clau del test. Si el test de sol·licitud ocult no s'aplica a municipis de menys de cinc-cents habitants, com es garanteix que les conclusions sobre tramitacions presencials i electròniques siguin representatives del món rural petit? I no parlem de pocs municipis.

I quin pla té el síndic per incorporar municipis de menys de cinc-cents al test i amb quins recursos? Amb mancomunació, suport als consells comarcals, etcètera?

I a l'apartat de garanties, l'informe indica que s'incrementen denúncies i alhora que només un 13,8 per cent acaben en sanció. Per tant, el regim sancionador té baixa efectivitat dissuasiva. Si només el 13,8 per cent de denúncies acaben en sanció, quins són els motius principals d'arxivament, si m'ho poden explicar? No competències, manca de prova, prescripcions, esmenes tardanes, etcètera?

Tenen previsió publicar-ho? Quines sancions s'han imposat? Quin tipus i quantia i a quins àmbits? Ajuntaments, Generalitat, en instrumentals? Sense transparència del sancionador, la llei per credibilitat.

I acabo, presidenta. L'informe defensa formularis específics i explica que en una instància genèrica pot tenir termini de tres mesos i una sol·licitud d'accés d'un mes. També parla d'augment d'accés i millores, però quin és el percentatge de sol·licituds resoltes dins del termini d'un mes i quina és la seva avaluació 2021-2024? Quantes sol·licituds d'accés han estat derivades a instància genèrica i, per tant, amb terminis de tres mesos?

Coneix quines instruccions donarà el Govern per evitar aquestes pràctiques?

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputat. Ara seria el torn del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, i tindria la paraula el diputat Carles Campuzano.

Carles Campuzano i Canadés

Gràcies, senyora presidenta. També gràcies a la síndica i a l'adjunt per aquesta presentació d'aquest informe.

Segurament, aquí una de les qüestions que se'ns planteja a tots –i la intervenció del portaveu de Junts encara m'ho reforçava– és si deu anys després de l'aprovació de la legislació catalana de transparència un dels objectius d'aquella legislació, que era millorar la confiança dels ciutadans amb les administracions a través de reforçar els mecanismes de transparència, tant els de policia detectiva com el del dret d'accés, ha millorat. I la impressió és que, segurament, malgrat que avui les administracions catalanes són més transparents que fa deu anys, i amb totes les febleses que el mateix informe apunta, segurament l'objectiu de la major confiança no només no l'hem assolit, sinó que podem tenir la impressió, si veiem, per exemple, algunes de les sèries del Centre d'Estudis d'Opinió, que existeix major desconfiança en el funcionament de l'administració.

Crec que és un tema rellevant, perquè si la transparència no ens ajuda a generar més confiança tenim un problema que no és menor, i el problema no sabem si és que no generem més confiança perquè la lògica de la cultura de la transparència, efectivament, no s'acaba d'incorporar en tota la seva dimensió al funcionament de les administracions o que justament la transparència que generem ens està generant més desconfiança.

Jo no sé si la síndica sobre això d'aquí hi ha rumiat, però almenys a mi en el debat de la transparència aquest és un debat que sempre se'm suscita, no?, perquè tenim un marc legal avançat, però segurament tenim un dèficit de governança molt evident de tots els mecanismes que contempla la legislació. Tenim un problema molt evident també d'insuficiència de recursos, perquè les administracions donin resposta a les

necessitats i a les obligacions que es deriven de la cultura de la transparència. Contínuament, tenim una qüestió de fractura territorial en el sentit que, efectivament, els municipis més petits tenen més dificultats per donar resposta a aquestes exigències i estem, efectivament, en un context de necessària reforma de les administracions públiques que, a priori, amb els mecanismes digitals amb els que avui comptem haurien de facilitar dades públiques, processos d'automatització, més facilitat, per tant, també a l'accés a la informació de la part de les administracions.

Per tant, és evident que vostès en el seu informe es plantegen reptes. Entenc que del seu informe n'hem de derivar que és necessària una actualització de la llei de l'any 2014, tant per reforçar els mecanismes de governança, els mecanismes de fractura territorial.

Vostès també, per altra banda, en l'informe esmenten que és necessari revisar la regulació que tenim vigent dels grups d'interès. En aquest sentit, m'agradaria conèixer en quina direcció es mou la reforma que s'hauria de produir en relació als grups d'interès.

Crec que en alguna altra vegada en aquesta comissió hem plantejat la necessitat que, segurament, més rellevant que les reunions que tenen els grups d'interès amb les diputades i els diputats d'aquest Parlament, hauríem d'avançar en la regulació que ja existeix, per exemple, al Parlament Europeu al voltant de la petjada legislativa. El rellevant no és tant, segurament, que s'informin de reunions que formalment es fan en aquesta casa, sinó que l'opinió pública pogués conèixer l'origen de les esmenes que els grups parlamentaris presentem quan aquest origen té a veure amb propostes que, de manera legítima, ens traslladen els grups d'interès, ja siguin grups empresarials, socials, sindicals, etcètera. No sé si la seva reflexió es mou en aquesta direcció.

I, per altra banda, apareix la qüestió dels alertadors i que no tenim un marc legal suficient, ni robust, ni adequat; vaja, no tenim un marc legal en relació a la figura dels alertadors. Està en aquests moments en un procés d'audiència pública l'avantprojecte de llei sobre aquesta matèria. I aquí sobre també un debat sobre el paper de la Sindicatura de Greuges en la protecció dels alertadors, no? No sé quin plantejament tenen avui vostès, si serien partidaris que qui assumís la garantia de

protecció dels alertadors fos la Sindicatura de Greuges. Aquí també m'agradaria conèixer el seu capteniment en relació a aquesta qüestió.

En qualsevol cas, com sempre, benvingut aquest informe. És molt exhaustiu, ens posa el focus en diverses qüestions, però, com deia al començament, per a mi la qüestió rellevant és si tot plegat ens està ajudant a generar confiança, més confiança en les administracions públiques o no, no som capaços de revertir la confiança que els ciutadans tenen respecte el funcionament del conjunt de les administracions públiques, malgrat les millores que tenim en matèria de transparència.

Res més, i moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputat. Ara seria el torn del Grup Parlamentari del PP en Catalunya..., del Partit Popular, perdoneu, i tindria la paraula la diputada Eva García Rodríguez.

Eva García Rodríguez

Moltes gràcies, senyora presidenta, i moltes gràcies, senyora síndica, a vostè, a l'adjunt que l'acompanya i a totes les persones del departament que avui també estan aquí amb nosaltres.

Nosaltres volem començar, doncs, agraint la presentació d'aquest informe de transparència corresponent a l'any 24. Hem sentit ara que diferents grups feien una comparació en relació a fa deu anys a la implantació de la llei de transparència, però nosaltres també hem fet una comparativa en relació a l'informe de l'any anterior per veure aquells problemes que es repeteixen any rere any. I l'informe del 2023 ja advertia de mancances importants en relació amb els retards en el dret a l'accés a la informació, incompliments, desigualtats entre administracions i una transparència, doncs, sovint més formal que real.

Per tant, és cert que hi ha alguns avenços tècnics i millores puntuals i concretes, però el que preocupa és que els problemes estructurals persisteixen. I quan els problemes es repeteixen any rere any, doncs, deixen de ser incidències puntuals per convertir-se en un dèficit del sistema, que és aquest cas. Perquè un dels aspectes més preocupants és el dret a l'accés a la informació.

I vostè ho deia, senyora síndica, a la seva intervenció. El 2023 ja es detectava un increment de queixes per retards i silencis administratius, i el 2024, lluny de solucionar-se, doncs, aquesta situació es manté i encara s'agreuja en molts casos.

Per tant, això és especialment greu, perquè estem parlant d'un dret fonamental com és el dret d'accés a la informació.

També es manté la desigualtat entre administracions, i vostè també ho ha comentat en la seva intervenció, i en l'informe apareix en diverses ocasions.

Per tant, això ens porta a una reflexió important i és que hi ha el risc real que hi hagi ciutadans amb més drets efectius que altres en funció del municipi on viuen i, per tant, això, sota el nostre punt de vista, és inacceptable.

Pel que fa a la qualitat de la informació, també hi ha una continuïtat clara en els problemes que ja es detectaven l'any 2023, on ja es criticava que moltes dades publicades no eren útils ni tampoc comprensibles.

I en aquest informe que vostès presenten avui, el 2024, en relació al 2024, hi ha més informació, sí, però això no sempre es tradueix en una millor transparència, perquè la transparència no és publicar més, sinó publicar millor amb claredat i amb utilitat en el seu contingut, no?

Un altre element que també ens preocupa especialment és el grau de compliment de les recomanacions que es fa en aquest informe, perquè l'any 2023 ja es detectava un compliment parcial i irregular i, en aquest cas, en relació al 2024, no hi ha canvis significatius al respecte.

Finalment, també es manté un problema de fons que ja venia del 23 i anys anteriors, que és la manca de recursos, especialment en l'àmbit local, als ajuntaments petits, que continuen tenint dificultats per complir amb totes les obligacions de transparència, i no sembla que hi hagi un esforç ni tampoc un reforç estructural suficient per revertir aquesta situació que ja es detecta any rere any.

I, per tant, en aquest context, senyora síndica, voldríem fer-li algunes preguntes concretes.

Consideren que el fet que molts dels problemes detectats en anys anteriors es repeteixin constantment, consideren vostès que això detecta o indica més aviat una manca de voluntat política per part de les administracions?

També volíem conèixer quines mesures concretes creu vostè que s'haurien d'adoptar per evitar precisament aquesta cronificació dels retards en l'accés a la informació? I, per tant, com es pot corregir aquesta desigualtat entre administracions que abans li he comentat?

I per acabar, doncs, si creuen que cal reforçar els mecanismes perquè les seves recomanacions siguin vinculants o tinguin potser més capacitat d'incidència que tenen fins ara?

L'adjunt ens explicava que tenen vostès previst, de cara als propers anys 2026-2027, especialment, fer informes individuals de l'administració. En concret, ens parlava que passaran de 192 a més de 1.000, i de cara al 2027-2028 de 1.650 administracions que vostès tenen intenció de fer aquests informes individuals, i volíem que ens detallés amb quins recursos pensen fer aquests informes i, sobretot, amb quins objectius pretenen fer aquests informes, passant de 192 –repetixo– a més de 1.600.

Per tant, sense més, doncs, agrair un cop més la seva intervenció, la seva compareixença i el seu informe.

La presidenta

Gràcies, diputada. Ara seria el torn del diputat Rafael Villafranca Mercé, del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya.

Rafael Villafranca Mercé

Gràcies, presidenta. Gràcies per la seva presència, senyora síndica, també el senyor Junts i els components de la mesa.

Bien, en primer lugar, este informe sobre transparencia, acceso a la información pública y buen gobierno, lo que viene a constatar es que constituye un acto de defunción de la supuesta regeneración democrática.

Durante años nos han estado vendiendo que estaban construyendo una administración moderna, transparente y referente en Europa, y todavía está muy lejos de la realidad para conseguir dicho objetivo.

Como se ha dicho, es un informe exhaustivo, que hay que agradecer a la sindicatura haberlo presentado, y a más poniendo el dedo en la llaga a los grandes problemas que todavía se ven, muchos de ellos, con carácter recurrente.

Y ¿qué dice propiamente este informe? Pues, viene a decir que la administración catalana sigue siendo un muro de opacidad, una maquinaria que desprecia, en cierta manera, incluso que olvida y margina al ciudadano y un cortijo, en muchas ocasiones, privado, donde se oculta cómo y en qué se gasta el dinero de todos los catalanes.

Hablemos así, pues, de realidades. El 15,6 por ciento de las solicitudes de información de los ciudadanos terminan en la papelera. Como dice el informe, más de 4.700 catalanes han preguntado algo a la administración y han tenido el silencio administrativo por respuesta. Esto entendemos que no es simplemente un error administrativo, sino que es un acto más de desconsideración, incluso de soberbia política hacia el administrado, al cual la administración, que pagamos entre todos, tiene el deber de estar al servicio del ciudadano, y no el ciudadano al servicio de la administración. Esto, evidentemente, genera desconfianza y sin confianza es difícil que pueda haber una correlación entre administración y administrado, ya que el administrado deposita y es ahí donde busca la confianza, propiamente, a la administración a la cual se ha depositado.

Se vanagloria el informe y alardeaba con la expresión de participación ciudadana, pero cuando un catalán de a pie quiere saber qué hacen con sus impuestos entonces se levanta el puente elevadizo o se pone un muro.

El cuarenta y tres por ciento de los ciudadanos tienen que enviar recordatorios porque la administración no cumple con sus propios plazos.

Nos hablan también de falta de recursos. El sesenta y cuatro por ciento de las administraciones no tiene a nadie dedicado a la transparencia, y entendemos que es porque el dinero que debe ir a modernizar los ayuntamientos, por ejemplo, los ayuntamientos más pequeños, los ayuntamientos rurales, a esos municipios rurales

que entendemos que han abandonado, se va en otras cuestiones ideológicas, como embajadas, chiringuitos, subvenciones y agencias de colocación de amigos.

Y es que dinero no es precisamente lo que falta. Sobra, en todo caso, estridencia ideológica y cierto sectarismo. Prefieren pagar el sueldo a un comisario lingüístico que a un técnico que garantice que el alcalde de un pueblo de quinientos habitantes pueda cumplir con la ley.

¿Y qué pasa cuando incumplen? Pues, lo de siempre y como siempre: nada. Esta es una de las cuestiones más preocupantes del informe, a qué también se ha hecho referencia, que es la sensación de impunidad total. El régimen sancionador es inexistente en esta Cataluña diseñada para que sus dirigentes parece que se ríen de nosotros, donde el ciudadano que entra en un coche que está controlado por zona de bajas emisiones es perseguido, es sancionado, pero el político que delinque, oculta contratos o que ignora el propio *síndic* y que # la ley de transparencia puede salir por la puerta grande.

Se han convertido también las cartas de servicio en panfletos publicitarios que no evalúan ni miden ni rinden cuentas a nadie. Es el ordeno y mando disfrazado de democracia digital.

Este informe entendemos que es la prueba de que la Generalitat es un decorado en muchas ocasiones de cartón-piedra, una administración obesa para colocar a los suyos, pero anémica para servir al ciudadano. Pérdida de confianza, por lo tanto, que se genera entre administración y administrado.

Los catalanes no queremos más planes normativos que nadie lee. Lo que queremos es saber en qué se gasta cada céntimo, quién influye en sus leyes y por qué muchos de los dirigentes actuales que tenemos se creen que están por encima de la ley.

Y, por supuesto, a nuestro grupo parlamentario y a millones de catalanes les encantaría saber el dinero que nos supone la inmigración irregular masiva y descontrolada, información que se oculta sistemáticamente, sobre la cual este informe no dice nada al respecto.

Creemos que, por lo tanto, esto es una cuestión que debe garantizar nuestro estado de bienestar y nuestra seguridad. No caben excusas, por lo tanto, para ocultar y para

omitir ciertas cuestiones que evidencian la falta de transparencia en muchos actos por parte de la administración.

Y dentro de las cuestiones y las preguntas, nos interesaría saber si ha dicho que el cuarenta y cuatro por ciento de las administraciones solo tiene aprobado el código de conducta y esta se ha estancado. Si existe alguna razón -aparte, imaginamos, de la económica- por la cual muchas administraciones no publican el seguimiento ni la evaluación que realizan sus comisiones de ética.

Y también, bueno, tenemos presente otras cuestiones que nos interesarían saber. Se ha hablado por el señor Jordi Palou del registro, el derecho de acceso, el registro único de todas las cuestiones de accés a la informació. Com és que tenim en compte les diferents administracions, i també per raó de la matèria, les diferents dependències administratives, com es pot coordinar i com es pot garantir que aquest registre únic pugui ser eficient i funcionar?

Finalmente, para acabar, se ha hecho referencia también al decálogo de modificación de la normativa, porque está claro que, a pesar del informe, que es muy exhaustivo y se agradece, existe una declaración de buenas intenciones por parte de la Sindicatura, por las propuestas que hacen para mejorar el funcionamiento de la administración, de cara también a mejorar el servicio a que están obligados a prestar en favor de los administrados.

Y entendemos que este decálogo es una declaración de buenas intenciones, que en cierta manera serían como los diez mandamientos. Pero, si bien entendemos que falta la voluntad de cumplir, que, difícilmente..., por cuestiones estructurales volverá a ser el problema recurrente.

Por lo tanto, será importante también garantizar una buena gestión de los recursos económicos para que esos objetivos puedan cumplirse.

Muchas gracias.

La presidenta

Gràcies, diputat. Ara ja seria el torn del Grup Parlamentari de Comuns, i tindria la paraula la diputada Núria Lozano.

Núria Lozano Montoya

Gràcies, presidenta, i gràcies per la compareixença, a la síndica, a l'adjunt i a tot l'equip de la Sindicatura. També per la presentació d'aquest informe, que ens sembla bastant imprescindible.

Han passat deu anys de l'entrada en vigor de la Llei 19/2014 i el diagnòstic és clar. Hem avançat, sí, però no prou, no amb la profunditat, no amb l'impacte que la ciutadania necessita i, per tant, cal actualitzar el model de transparència i de bon govern.

Des del nostre grup, volem començar reconeixent els avenços. És important que gairebé el vuitanta-nou per cent de les administracions hagin atès els requeriments d'informació o la reducció de pràctiques restrictives, com l'exigència de motivació en les sol·licituds. Però, com deia anteriorment, el canvi continua sent insuficient, perquè no es pot exigir transparència sense posar-hi recursos.

I, tenint en compte que el seixanta-quatre per cent de les administracions no tenen ni una sola persona dedicada a aquestes funcions a temps complet, doncs, tenim un problema de capacitat estructural que impacta directament en un dret bàsic de la ciutadania.

Per això, des de Comuns, creiem que la transparència ha de deixar de ser una obligació formal i esdevenir una política pública amb recursos, amb equips i amb planificació.

En segon lloc, voldríem parlar també de la situació de desigualtat territorial. L'informe torna a evidenciar aquesta doble velocitat, especialment pel que fa als municipis de dimensions més petites, i no podem permetre que el lloc on vius determini el dret a la informació. Per tant, compartim plenament la proposta d'aplicar el principi d'equitat vertical, però no per rebaixar exigències, sinó per adaptar-les amb intel·ligència i, sobretot, reforçar el suport als ens amb menor capacitat.

Això implica repensar el model, implica cooperació interadministrativa, serveis compartits i, probablement, un paper més actiu de les estructures supramunicipals.

Una tercera idea: la transparència no consisteix només en publicar dades. Hem avançat en publicitat activa, però segurament no hem avançat prou en accessibilitat

o en actualització i reutilització de la informació, molt especialment pel que té a veure amb contractació i subvencions i ajuts.

I això ens porta a considerar que les dades no són prou clares, perquè només el quaranta-quatre per cent de les administracions tenen codis de conducta, i en molts casos no se'n fa un seguiment. I només el 6,4 per cent disposen d'indicadors d'avaluació, que és un element molt rellevant. Això ens indica que encara no hem incorporat una veritable cultura de l'avaluació.

Per això ens sembla important adoptar una concepció integral del bon govern, que no es limiti als alts càrrecs, sinó que impliqui tot el personal públic com a part de la cultura organitzativa, dels valors i de les pràctiques del dia a dia. I per això és imprescindible avançar en aquests mecanismes reals de seguiment i d'avaluació. No n'hi ha prou a complir, cal saber si allò que fem funciona o no funciona.

Una altra idea, participació i govern obert. És positiu que augmentin les aportacions de la ciutadania, però continua havent-hi una distància gran entre participar i incidir. Per això compartim la necessitat d'una regulació més sistemàtica de la participació, amb drets clars, amb límits definits, però també amb garantia d'impacte real en les polítiques públiques, com a mecanisme de corresponsabilitat democràtica.

Un altre element per nosaltres clau, la qualitat normativa. Només el dotze per cent de les administracions planifiquen les seves iniciatives normatives i l'avaluació és pràcticament inexistent. I això és un problema estructural, perquè si legislem sense planificar i sense avaluar, són majors les ineficiències, la inseguretats jurídica i tot sovint la desconexió amb la realitat. Per tant, aquí també hi ha un camp clar de millora que el conjunt d'institucions hem d'abordar.

Em detindré per un moment al tema dels grups d'interès, perquè el retrocés del vint-i-quatre per cent a les reunions registrades ens sembla una dada preocupant. La transparència de la relació amb els grups d'interès és essencial per prevenir riscos de captura de les polítiques públiques. És important adoptar alguna de les propostes que es plantegen en relació amb la millora de mecanismes de control. Cal regular aquesta activitat d'influència. És un debat pendent, també a casa nostra, garantir la igualtat d'accés i la transparència real en la influència sobre les decisions públiques, també en l'activitat legislativa, és clau, per evitar desigualtats i reforçar la confiança

ciudadana. I aquí creiem que el Parlament tenim un paper actiu i valent que hem d'entomar.

I arriba un dels punts que ens sembla més rellevant, la necessitat de revisar el model normatiu. Després d'una dècada, és evident que cal fer un pas endavant i pensem que és positiu abordar la reforma del règim sancionador. A l'informe es planteja anar més enllà de la sanció clàssica i incorporar mecanismes de reparació i de justícia restaurativa, que ens sembla un encert, perquè no es tracta només de castigar l'incompliment, sinó de corregir-lo, reparar el dany i evitar la repetició. I això és important perquè la transparència no pot quedar en una declaració de principis. Ha de tenir conseqüències quan no es compleix. I també ha d'incorporar incentius positius, mecanismes d'aprenentatge i de millora contínua. No tot és sancionar.

Una referència als sistemes integrals. Aquí pensem que hi ha un canvi de paradigma important. No es tracta només de la prevenció d'irregularitats, que també, sinó de construir organitzacions íntegres des de dins amb mecanismes estables, protocols clars i una cultura ètica compartida.

Cal també reforçar els mecanismes de control, especialment pel que fa a independència i recursos. No podem demanar més control i, alhora, no dotar adequadament institucions com la GAIP, a la que es feia referència anteriorment. La independència funcional i econòmica és una condició imprescindible perquè el sistema pugui funcionar.

Una proposta de canvi normatiu, especialment transformadora, i pensem que profundament política, és la creació de registres interadministratius comuns, perquè d'aquesta forma parlem d'accedir a informació homogènia, comparable i accessible, sobre contractacions, subvencions, retribucions, etcètera. Parlem, en definitiva, de fer transparència útil i interoperable.

I, finalment, una proposta que travessa totes les altres, que és la necessitat d'una memòria econòmica, perquè sense recursos la transparència es queda en paper mullat i legislar sense preveure els costos reals és una font de frustració de cara a la ciutadania, també dins de la pròpia administració, eh?, però molt principalment entre les ciutadanes.

Per això, des de Comuns, creiem que qualsevol reforma de la llei 19/14 ha d'anar acompanyada d'un compromís pressupostari clar i, per tant, cal voluntat, cal lideratge, cal entendre que la transparència no és una càrrega administrativa, sinó que, en realitat, es tracta d'una eina absolutament essencial per millorar la democràcia i reduir les desigualtats.

I acabo. Aquest informe, per nosaltres, no és només un diagnòstic, sinó que és una oportunitat. Obre i ofereix oportunitats per passar de la transparència formal a una transparència amb impacte real, per reforçar la qualitat democràtica de les nostres institucions i reconnectar l'acció pública amb les expectatives legítimes de la ciutadania.

Des dels Comuns, hi serem per impulsar aquesta actualització del model, amb ambició, amb rigor i amb una idea molt clara: la transparència és un dret i, com a tal, s'ha de garantir de forma efectiva i equitativa a totes les persones d'arreu de Catalunya.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputada. Ara seria el torn del Grup Parlamentari dels Socialistes i Units per avançar, i tindria la paraula el diputat Francesc Jesús Becerra Ramírez.

Francesc Jesús Becerra Ramírez

Gràcies, presidenta. Gràcies també a la síndica i al senyor Palou, l'adjunt, i a tot l'equip del síndic de greuges per la presentació de l'informe que ens ajuda a fer un balanç d'una dècada del desplegament de la llei del 19/2014.

Faig una prèvia, una prèvia perquè el diputat de VOX crec que ha vingut aquí a dir, bé, el primer que ha dit, no?, "cortijos", "soberbia", que "se'n riuen de la gent". I, clar, quan vostè fa aquest tipus d'expressions s'està posant amb la feina feta per molts alcaldes i alcaldesses de Catalunya, per molts regidors, per molts funcionaris de tota l'administració, tant local, comarcal, diputacions i Generalitat, i crec que aquesta no és la realitat que vostè vol dibuixar.

La realitat és que tots els funcionaris volen fer la seva feina bé. Altra cosa diferent és els recursos que tenen, les eines, la disponibilitat, però en conjunt -i això es

detecta també de l'informe-, la majoria de recomanacions o la majoria de preguntes que envia el síndic a totes les entitats, responen, s'intenten atendre.

Llavors, que hi ha canvis per millorar? I tant, però no en aquest sentit que vostè vol crear més desafectació a nivell ciutadà. Llavors, simplement comentar-li aquest aspecte.

I ara passo, sí, a destacar diversos punts que volíem destacar de l'informe.

Bé, com he dit, agrair-li aquest informe, perquè és un informe molt útil, perquè encara que vostè, bé, sempre ho diuen, que es planteja des d'assenyalar la crítica o assenyalar l'aspecte, però serveix al contrari, en un sentit constructiu, per detectar allò que no funciona i allò on hem de millorar.

Destacaré sis blocs. Per un costat, sobre les visites al portal de transparència, les visites han augmentat un seixanta-tres per cent en un any. Això indica que el ciutadà vol saber, vol conèixer la informació, vol participar, i això és positiu. No ens ho prenem com quelcom negatiu, creiem que una ciutadania més informada és millor.

I en aquest sentit, també és important destacar el que ha dit algun company, en el sentit que no només cal publicar, sinó que cal publicar bé. I preguntar-li en aquest sentit com podem avançar cap a un model de transparència que no sigui només quantitatiu, sinó realment qualitatiu. I quines eines considera per millorar la comprensió i la utilitat de la informació pública.

El Govern, en aquest sentit, va publicar una guia de transparència de les entitats locals. No sé si han pogut mirar la guia, si els sembla correcta en aquesta línia que es persegueix, sobretot en aquesta comprensió de la transparència i de l'accés a la informació per part del ciutadà.

Un segon bloc és sobre el perill que hi ha entre dues dobles velocitats, entre municipis petits o inferiors a 10.000 habitants o 20.000, o aquells..., els seixanta-vuit municipis que són superiors a 20.000 habitants que hi ha a Catalunya. I en aquesta diferència, clar, sorgeixen dades preocupants, com la creació..., només el 17,4 per cent tenen unitats d'informació creada, no? I trobem l'eina dels estatuts dels municipis rurals i totes les eines que està implementant el Govern de la Generalitat, però en aquest aspecte d'aquesta doble velocitat que estan adquirint en matèria

d'accés de transparència i d'accés a la informació, no sé quina opinió mereixen sobre..., si consideren que és millor un model de suport específic i estable concret, o un model de reforç supramunicipal, o simplement un finançament finalista i que sigui la pròpia entitat amb la seva autonomia municipal que adquireixi. No ho sé, dels models diferents que poden haver-hi quina opinió poden tenir.

Un tercer bloc, sobre recursos i formació. Sí que és cert que és preocupant que el seixanta-quatre per cent de les administracions no tenen cap persona dedicada a jornada completa en matèria de transparència, però això potser també s'explica amb el tipus de municipi, la grandària del mateix.

En aquest sentit, quin model de formació consideren més efectiu per garantir tot el personal i també els càrrecs electes que rebin formació contínua? Una mica si creuen que també ha d'haver-hi finançament finalista concret o creuen que això es pot portar com s'ha fet, a través de l'AOC o altres entitats com diputacions, etcètera, o supramunicipals? No sé si també sobre això poden dir quina opinió mereixen.

Un quart bloc, sobre el Govern i participació ciutadana. Els volíem plantejar com podem garantir que la participació no sigui només formal, sinó realment vinculada a la presa de decisions. I en aquest sentit, no sé si han observat o han pogut estudiar el model d'autoavaluació de les obligacions de publicitat activa, el model que va publicar la Generalitat per autoavaluar tota la publicitat activa que hi ha de tots els ens. No sé si han tingut oportunitat de veure-ho, no?

Un cinquè bloc, el personal, l'arxiver i gestió documental. Vaig directament a la pregunta: quines mesures recomana per reforçar el paper dels arxivers? Integrar-los plenament en els processos de transparència i administració digital?

I el sisè bloc, el futur de la llei 2014, ja ho han dit molts companys. Agafem aquestes recomanacions, el Govern també les té, i ens hauríem de preguntar diversos aspectes sobre com recuperar la confiança del ciutadà o incrementar-la, no només com un requisit formal, sinó anar més enllà.

I em planto aquí, perquè crec que tots hem fet un abordatge de preguntes a la síndica i al seu equip.

Simplement, agrair-los, tornar-los a agrair l'informe que fan cada any, totes les recomanacions que fan i tota l'avaluació que ens permet fer de la llei i de les polítiques públiques.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputat. Ara sí que seria el torn de la síndica per poder respondre a les preguntes que li han plantejat els grups. I té la paraula la síndica senyora Esther Giménez-Salinas, per un temps màxim de quinze minuts.

La síndica de greuges (Esther Giménez-Salinas i Colomer)

Gràcies, presidenta. Gràcies per les seves observacions.

Si els sembla, jo els hi faré quatre o cinc reflexions de caràcter general i transversal, perquè hi ha coses que més o menys han dit, i les preguntes molt concretes les respondrà l'adjunt.

Han fet una pregunta que jo els..., no és que jo els hi torni perquè vostès decideixin, però, per exemple, nosaltres aquest any hem augmentat les queixes al síndic un trenta per cent. Significa que tenim moltes més queixes.

L'anàlisi, i ho dic per la pregunta que vostè m'ha fet al principi, el fet que arribi a la GAIP tantes més, doncs, què passa? Que estem pitjor. Llavors, jo els trasllado una reflexió -i jo no tenim la resposta. Tenir més queixes crec que significa dues coses, que no sé quin percentatge té una i té l'altra. Una, és evident que les coses no funcionen, perquè si un fa una queixa d'una cosa que no funciona és evident que allò s'ha de millorar. Però el fet que arribi significa també confiança de que puc queixar-me. Significa també que tinc aquesta sensibilitat que les institucions del país ofereixen diferents espais perquè jo, ciutadania, pugui queixar-me sense por a represàlies.

Potser em ve ara molt el que està passant mundialment, no?, que no té res a veure, eh?, però sí que el fet que jo em pugui queixar directament i que pugui explicar la meva situació significa també una mostra de confiança, perquè sinó no ho podria fer.

La meua pregunta -i els hi trasllado també a vostès- és quin percentatge té que estem millor o pitjor i quin percentatge té de confiança de poder adreçar-me. No soc capaç..., m'agradaria, i potser l'any vinent els hi puc respondre una mica més. Però això, quan jo presenti el mateix informe, perquè és el mateix que em van preguntar, augmentar el trenta per cent les queixes del síndic, que és molt un trenta per cent, significa que estem molt pitjor que l'any passat? Doncs, no m'atreuria amb aquesta rotunditat, però sí, hem de solucionar això.

Per tant, primer, quan hi ha una queixa s'ha de poder respondre i s'ha de poder solucionar, però també significa que tinc el mecanisme i que no tinc aquesta por com a ciutadania, que si miro anys enrere sí que existia això.

La segona és que preguntaven molt vostès sobre la confiança, no? L'única manera de recuperar la confiança és millorar el servei, perquè de la mateixa manera que algunes vegades enfront d'una queixa es soluciona i es retorna, i els ho dic perquè a nosaltres ens ha passat, això genera confiança. El problema és que generar confiança individual a aquella persona que li has pogut solucionar el problema no significa que la resta de persones que estan en la mateixa situació tinguin aquesta confiança. Exemple que ens passa a nosaltres, llistes d'espera en salut. Si jo li puc solucionar el problema a una determinada persona, perquè insisteixo i perquè pregunto i s'arregla, és evident que és una millora. Clar, però és una millora, en aquell cas, individual.

Respecte al... Vaig a qüestions generals, sinó em menjaré tot el temps.

És evident que la GAIP ha de tenir l'autonomia. Nosaltres no tenim cap dubte sobre això. Per tant, li podem donar una resposta molt concreta.

Nosaltres el que fem són recomanacions, nosaltres no imposen sancions, en cap cas. Clar, i llavors algú pot pensar: "Bé, aquest país només funciona amb sancions". Cadascú pot tenir les seves creences. Jo crec que les recomanacions, quan s'executen, i comencem a tenir força experiència, són millors, perquè tenen la contrapartida que qui accepta una recomanació no ho fa només per la por que el sancionin, sinó perquè està pensant que sí que allò s'ha de fer.

I per tant, nosaltres, quan algú ha preguntat: "Com responen?" "Com poden sancionar?" Nosaltres podem recomanar, però també dintre del sistema sancionador

-i ja em coneixen, i soc una pesada en aquest sentit, així que no cal que ho repeteixi molt-, crec molt més en allò que repara el dany, ja no li dic justícia restaurativa, ja ho dirà després, però crec molt més, i ho hem discutit moltes vegades. I ho crec molt més no perquè estigui convençuda, sinó perquè els resultats són millors.

Si l'administració, per la raó que sigui, en un moment determinat t'ha fallat i no t'ha pogut donar una situació concreta i ho pot acabar arreglant, és molt millor això que no pas una sanció. Per tant, anem a millorar, perquè -torno a repetir-, l'única manera de revertir la confiança és millorar la qualitat dels serveis. I, per tant, aquesta qualitat dels serveis sí que té una àmplia possibilitat de millorar.

Han intervingut... Ni estem a l'extrem horrorós, ni estem a l'extrem de dir "tot funciona", però sí que jo crec que aquest àmbit de millora..., i avui no puc pel temps, però els podria explicar alguns canvis de millora. La nostra funció, molt sovint, és destacar allò que no va. Algun dia farem una sessió específica a la millor per destacar allò que va, però no és la nostra funció, no? Però, en tot cas, sí que és veritat que enfront d'una queixa, enfront d'una situació, si es pot acabar arreglant, doncs és una important funció de millora.

I en termes de transparència, de bon govern... Clar, nosaltres, la cultura de transparència, ho lamento molt dir-ho, però no la teníem. No tenim una cultura de transparència impregnada, allò d'hem nascut... Bé, jo he nascut molt abans que vostès, però en tot cas venim d'on venim, i aquesta cultura de transparència, i que la transparència és bona i que la transparència ajuda, no fa tants anys que la tenim. No fa tants anys que aquesta cultura de transparència significa que realment és una millora, no?

I, per tant, jo no hi crec en les bones intencions, crec que les bones intencions és un altre tema, i crec que la normativa ha de ser clara i exacta, però també hi ha alguns aspectes que no depenen només de la normativa, sinó que també depenen de la resposta que et dona l'administració enfront d'aquell cas concret.

I aquesta resposta, que ara tornaria a dir la paraula "empatia", "amabilitat", m'és igual, tampoc forma part dels cursos de formació dels funcionaris. I, per tant..., sí, és així, al contrari. Quan alguna vegada tens algú que et respon de forma amable, bé, etcètera, surts dient: "Què ha passat?" "Què significa?" Per què? Perquè no sempre

les coses es poden solucionar, però sí que es poden donar unes bones respostes, o es pot ajudar. I jo crec que en aquest sentit seria important.

Ja et deixo, perquè sinó estic els set minuts, jo soc molt exacta.

I sí que crec que revisar el model normatiu és imprescindible. És molt antic, moltes coses que tenim, molt i, per tant -deixi'm que ho digui de caràcter transversal-, estem al final d'una etapa en què moltes coses són imprescindibles revisar-les.

I deixo ja el tema concret a l'adjunt.

L'adjunt al síndic (Jordi Palou Loverdos)

Gràcies, síndica. Doncs, intentaré donar resposta individualitzada de cada una de les intervencions dels diferents grups i de forma molt esquemàtica.

A les preguntes plantejades pel senyor Ignasi Sarri, de Junts, refermar el que ja ha posat de manifest la síndica quant a la necessitat d'independència de la GAIP en tots els sentits, també independència estructural, orgànica i pressupostària, justament per donar les màximes garanties. Forma part de les nostres recomanacions, però és que ho creiem fermament amb la dinàmica.

En relació amb el que preguntàveu, sobre la informació concreta sobre les obligatorietats de la cita prèvia, ens comprometem a fer un llistat i publicar-lo en el web per tenir la informació precisa. Per tant, la podreu tenir disponible.

En relació amb el diferent tracte de les diferents dimensions dels municipis, una mica en relació amb el que hem dit, aquest any estaran tots els ajuntaments inclosos, no només en la recollida d'informació, sinó en el tractament de les dades. Tots, tota l'administració local. Per tant, l'any que ve disposarem d'aquesta informació sistematitzada i després faré referència, en vinculació amb altres preguntes, a la metodologia que utilitzarem, o que estem utilitzant ja, i que creiem que donarà a tots plegats una fotografia el més fidel possible a aquesta realitat.

De fet, enllaço amb la pregunta..., vaig a Esquerra Republicana, a Carles Campuzano, que també posàveu de manifest aquesta situació, d'aquesta fractura territorial, aquesta realitat diferenciada dels municipis. I en aquest cas explicar -i, per tant, contesto en aquest punt als dos i a la resta dels grups- en relació a tota la qüestió de la metodologia que utilitzem a través dels qüestionaris de preguntes que

aboquen a un informe provisional que es remet individualment a cada òrgan, a cada administració, a cada ajuntament, el que sigui. I això permet que en aquest procés s'incorporin ja millores en el procés, perquè es genera aquest diàleg entre l'administració i la pròpia sindicatura de Greuges i, per tant, en el següent pas, ja a partir de moltes de les preguntes i dels "xequejos" que es realitzen, són les pròpies administracions les que són les motivades a incorporar aquestes millores.

Per tant, no ens basem tant, diguem, en treure la targeta vermella, sinó justament en assenyalar allò que es pot millorar, i això és el que hem comprovat que durant tot aquest temps, però aquest any també, s'està produint.

Totalment d'acord amb el tema de la petjada legislativa i, per tant, també amb el contingut dels temes tractats, és a dir almenys les coses claus que d'alguna manera haurien de quedar reflectides per tenir en compte aquesta petjada legislativa a la que fèieu referència.

Quant a la pregunta sobre el tema dels alertadors, estem convençuts que segurament l'òrgan més adequat per fer aquest acompanyament seria l'Oficina Antifrau, tot i que nosaltres també estem fent l'acompanyament, però és un acompanyament en aquest cas complementari.

Quant a les intervencions d'Eva García, del Partit Popular, totalment d'acord que s'han de publicar més i millor, sobretot publicar millor i amb més qualitat. Preguntava sobre quins recursos teníem o disposàvem per fer aquest salt no només qualitatiu, sinó també quantitatiu, de passar 1.700 i 1.600 en aquests dos anys següents. Hi ha una cosa que segurament coneixen bé, i és que des de l'aprovació al Parlament, amb el mandat que ens va fer el Parlament de fer l'avaluació sobre la llei, no hi va haver un augment de dotació pressupostària. Per tant, ho hem assumit des del primer moment amb l'equip nuclear de les tres persones base. En aquest cas, hem fet contractació licitada per externs i, a més a més, tenim persones de pràctiques que avui també estan pendants. Per tant, bàsicament, comptem amb el nostre equip, però en la sol·licitud dels pressupostos hem demanat que després de deu anys es doti específicament això per poder fer la feina millor. Però si no n'hi ha, l'assumim amb els nostres recursos.

Quant al senyor Alfredo Villafranca, de VOX, certament posem de manifest aquesta manca de recursos de persones dedicades exclusivament a transparència, i això creiem que sobretot en els municipis petits i en les administracions petites no només seria bo, sinó que és necessari que sigui així, per criteri d'especialització. I també, quant al règim sancionatori, posem de manifest això, que caldria millorar aquest sistema sancionador.

I molt particularment, en el que posava de manifest en relació a la carta de serveis, creiem que s'ha de millorar sobretot l'aspecte no d'explicar quins serveis es realitzen, que això és relativament fàcil, tot i que hi ha moltes administracions que encara no ho fan, però el que és autènticament repte, i és el que d'alguna manera ha de servir, és establir compromisos que s'adopten en la relació amb aquesta prestació de serveis, en compliment de terminis, en realització, i en què succeeix si això no passa, quins són aquests compromisos.

Salto a la senyora Núria Lozano, de Comuns. Ho complemento amb el tema de la desigualtat territorial, vaig molt ràpid, per tractar de forma particularitzada tots aquests subjectes que hem posat de manifest, inclús els ens dependents, inclús els partits polítics i les fundacions i els sindicats i organitzacions empresarials que ens sembla tan important, perquè ho han establert vostès a la llei, però explicar també que la dimensió rural o no rural del municipi la tenim en compte, i creiem que d'alguna manera dintre d'aquestes polítiques s'ha de tenir en compte, però alhora la dimensió també amb les diferències que això suposa. No és el mateix un municipi petit de la província de Barcelona que de la província de Lleida o de la província de Tarragona, encara que tots dos siguin rurals o tots dos siguin no rurals i, per tant, mirem d'aplicar això.

I vaig acabant. En relació als codis de conducta seria molt important la introducció dels indicadors d'avaluació, efectivament, perquè això és el que fa realment practicable això.

I en relació a la planificació de les normes, posar de manifest que, en aquest cas, la Generalitat estaria actuant amb consonància i que són més aviat els ajuntaments els que tenen aquestes dificultats de la planificació, no de l'aprovació, sinó de la planificació, de realitzar una autèntica planificació.

I totalment d'acord que les lleis tinguessin incorporada una memòria econòmica, però no només una memòria econòmica, sinó també uns mecanismes d'avaluació de la implementació de la llei.

Acabo de veritat amb l'última intervenció del senyor Francesc Jesús Becerra, del PSC. Incidir en el que ja ha dit la síndica de la necessitat de publicar bé. Ens hem mirat la guia de transparència a nivell local i realment és una guia que pot i ha de servir molt.

Quant a la pregunta que feia sobre els municipis rurals, aquest model de reforç, parlar d'un model de reforç supramunicipal, almenys és el que nosaltres pensem.

I quant a l'última idea, quant a la formació especialitzada, comptar amb les diputacions i l'Escola d'Administració Pública de Catalunya, que disposen dels recursos i de les capacitats, i amb els intercanvis que hem anat mantenint durant aquest any, precisament, hem anat incidint en aquesta matèria.

Crec que no m'oblido de res o he mirat de recollir de forma complementària el que ha dit la síndica.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltíssimes gràcies, síndica; moltíssimes gràcies també a l'adjunt. I si no hi ha res més, aixecaríem aquesta sessió.

Sí que demanaria als portaveus que vinguin per poder també tancar l'ordre del dia de la propera sessió.

La sessió s'aixeca a les...